

Det trengs mer enn meninger

*Biskop Olav Skjeveslands hilsningstale under Kirkemøtets jubileumsmarkering
Øyer, 10. november 2008*

Den store tyske dikter Heinrich Heine (d. 1856) sto en dag sammen med en venn foran den mektige katedralen i den nord-franske byen Amiens. ”Si meg, Heinrich”, spør vennen, ”hvorfors kan ikke folk lenger bygge pilarer som disse?” ”Kjære venn”, svarer Heinrich, på den tiden var folk drevet av overbevisning. Vi moderne mennesker har bare meninger. Det trengs mer enn meninger for å bygge en gotisk katedral!”

”Det trengs mer enn meninger”. - Jo, det trengs mer enn meninger for å bygge en levende, trosnær og menneskenær kirke.

Vi ser tilbake på 25 år med kirkemøte i Den norske kirke. Den reformen ble også båret frem av overbevisning, nemlig av den store og riktige tanke at en kirke trenger representative organer som vokser ut av kirkens grunnplan. Vi bygger ikke kirke fra helikoptre ovenfra, men ved å forankre den i menighetens trosniv og overbevisning nedenfra.

Biskopene hver for seg, og Bispemøtet samlet, ser kirkemøte-reformen som en svært viktig stasjon i utviklingen av vårt kirkestyre. Kirkemøtet er produkt av et ungt demokrati. Man kan iblant høre overfladiske replikker som dette: ”Å ja, det der er kun kirkemøte-snakk!” Hva den type replikker røper, er bare mangelfull innsikt i hva kirke er: både et fellesskap i Den Hellige Ånd og et ordningsmessig uttrykk for det selvsamme fellesskap.

Kirkemøtet representerer et ungt demokrati, ja, men med atskillig myndighet og kompetanse. Det fortjener respekt – men det må også vise seg respekten verdig. Og Kirkemøtet vil styrke seg og vokse i seriøsitet bare ved at denne forsamling tar sitt betrodde ansvar på alvor. Og ytrer seg seriøst og kompetent som et samlet, og samlende, kirkelig talerør. Det trengs mer enn meninger. Det trengs overbevisning og overgivelse.

Biskopene er i dette organet, med talerett og stemmerett. Og i tilbakeblikk ser jeg – og i fremblikk håper jeg – biskoper som deltar aktivt og kirkebyggende. Vi legger jo til grunn en luthersk kirketenkning som holder det leke og det ordinerte element sammen i organene – på alle nivåer i vårt kirkestyre. Altså embete og råd i felles råd – i den strukturelle treenighet som omfatter det kongregasjonale, det synodale og det episkopale. Det hele realisert i produktivt, gjerne sunt spenningsfylt samvirke.

Ved dette jubileumsmøte er det nyttig å reise det helt elementære spørsmål: Hva er vi til for? For å pleie et administrativt system? For å vedlikeholde et religionsapparat? For å dokumentere teknisk møteflinkhet? Alt dette er vel og bra, men et kirkemøte må mer!

Flotte sakspapirer er en god ting. Men beveger det mennesker? Bygger det kirke?

Vi er til for å tenke, beslutte og handle på vegne av det lokale menighetsliv. På vegne av lokale råd, frivillige, kirkeverger, diakoner, kantorer, kateketer, ungdomsarbeidere og prester. Dét er vår hovedagenda!

Et kirkemøte som letter fra bakken kommer ikke nærmere himmelen, men nærmere seg havariet.

Det er for tiden stor oppmerksomhet rundt bispevalg, reformer og demokrati. Og godt er dét – bare fokus er skarpstilt på det lokale menighetsliv: Hvordan stimulerer vi, støtter vi og styrker vi den kirke som er nær menneskers hverdag – der de strever med livet, vandrer med sine drømmer og funderer over tro og mening. Vi bygger en kirke som er klinkende klar over at kirkens mandat ligger i Jesu sendelse. Prioritet nr. 1 er derfor Jesu Kristi vilje for sin kirke. Det trengs mer enn meninger for å realisere Jesu kirkedrømmer.

Olav Skjevesland,
Bispemøtets preses